

engang bleven saa slet, at d'Her. kaste Ansvaret fra sig, naar man ikke gaar ind paa de Forbedringer, som de nu foreslaa. Det er Noget, som det forekommer mig heldigt at faae slaet fast. — Dernæst skal jeg bemærke, at vi jo dog ikke kunne sidde her Ar ud og Ar ind og forhandle Hærløven uden at komme til et Resultat. Det er gjentagne Gange fremhævet her, at vor Forsatning er bygget paa Overenskomst; men der er ikke her faldet mindste Bink til, hvorledes der kan tænkes ubledet en Overenskomst, og derfor ser jeg ikke rettere, end at det er klokest, at stemme for Dagsordenen, uagtet vi have hørt, at det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgfreds (Rimestab) finder den ulovlig. Jeg skal her minde om, at det Mærkelige er, at Revisionsbestemmelsen netop kom ind efter Forslag fra den Side, som havde Betænkeligheder ved den nærværende Lov, fordi den vilde blive for dyr. Forslaget blev den Gang bejæmpet af de Medlemmer, der nu tale saa stærkt mod den gjældende Hærløve og ønske, at man maatte komme noget mere bort fra den Tanke, som er nedlagt i Hærløven af 1867; det skal Rigsdagsstribenden ubvise. Derfor finder jeg det fuldstændig berettiget, naar man fra vor Side, som have indstemt Revisionsbestemmelsen, fordi vi frygtede for, at Hærløven vilde blive for dyr, afviser en Revision, naar man ser fremkomme Forslag efter Forslag, hvis Vedtagelse vil blive dyrere end det Bestaaende. Dette maa jeg sige, at jeg ikke tror var Meningen med Revisionen, og derfor stemmer jeg for den motiverede Dagsorden.

Scavenius: Jeg har tilladt mig at bede om Ordet for et Par Bemærkninger, endstjændt de ganske vist maa siges at være overflødige i mere end een Henseende. — Den ærede Forslagsstiller af Dagsordenen er gjentagne Gange kommen tilbage til, at det var ikke god konstitutionel Praxis, naar Regjeringen iaar havde forelagt Hærløven og Flaadeløven først i Landstinget. Dette er ganske vist blevet modsagt fra Regjeringens Side, men jeg tror, det kan være rigtigt, at der ogsaa kommer en Indsigelse derimod fra anden Side. Jeg betragter det for det Første som en Thesori, der paa ingen Maade kan godkjendes uden videre, at Love, der have finansielt Betydning — Finantsloven ikke medregnet — skulle indbringes i dette Thing først. Det kan være mer eller mindre rigtigt, at det sker, og jeg vil i Almindelighed anse det for naturligt, at det sker, men naar det erklæres for at være Brud paa god konstitutionel Praxis, naar der gjøres Undtagelser deraf, saa siger jeg, at for denne Opfattelse taler Intet i vor Grundlov. — Hvad nu specielt det her omhandlede Lovforslag angaar, da er det jo paa ingen Maade et Lovforslag, som kan henregnes under finansielle Love. Dets væsentlige Genstand er ikke finansiel, og selv om man vil gaa saa vidt som den ærede Forslagsstiller, saa at

man lægger Hovedvægten, ikke paa dets militaire, men paa dets finansielle Side, et, saa forekommer det mig, fuldstændig falsk Standpunkt at stille sig paa, saa maa det alligevel siges at være naturligt at handle saaledes, som Regjeringen har gjort det iaar. Dette Lovforslag har jo nemlig været os forelagt Ar efter andet: Regjeringen kjender tilstrækkelig den herstende Mening om det her i Salen, og det var da ganske rigtigt, at den ogsaa søgte at lære det andet Things Mening at kjende. Den ærede Forslagsstiller søgte at bringe os Andre — Regjeringen saa vel som dette Things Mindretal — til dog ikke at "løbe løbsk", som han udtrykte sig, men tage lidt Hensyn til Virkeligheden, til Realiteten. Det ærede Medlem kan nu være ganske sikker paa, at det er just Realiteterne og Virkeligheden vi tage Hensyn til, naar vi ikke følge ham og hans Venner, og det vilde være til Gode for Udviklingen her i Landet, om de ærede Herrer levede noget mindre i illusoriske Drømme om den kommende Tid, og toge mere Hensyn til de Realiteter, der foreligger. — Og hvad er nu Virkeligheden i det foreliggende Tilfælde? Virkeligheden er, at vi paa den ene Side have en Hærløve, som jeg ikke paa nogen Maade, saaledes som den sidste ærede Taler bebrejdede Andre, at de gjøre, anser for slet, tværtimod anser jeg den for at være brugelig med alle de Feil, den kan have. Paa den anden Side staar der to Forslag: eet, hvorom det nu i alt Væsentligt er lykkedes at faae det andet Thing og Mindretallet her til at være enige (Th. Nielsen: Det er ikke nok) — jeg siger heller ikke, at det er nok; jeg har aldrig sagt, at det var nok, eller forvret, at det skulde være nok — og et andet Forslag, som vi Andre — og efter Regjeringens Udtalelser kan jeg regne den med — betragte som noget Slet i og for sig, og som vi derfor ubetinget ville modsætte os. Men naar det er Virkeligheden, kunne vi ikke være med til at stemme for en Dagsorden, som vil lægge Feilen for, at der ikke kan komme noget ud af disse Forhandlinger, over paa et feilt Sted, nemlig over paa den nuværende Regjering. Saaledes som Forholdene have udviklet sig, og saa længe det Flertal sidder her i Salen, som nu sidder her — jeg supponerer, at de Herrer ikke ville forandre deres Mening, og jeg har heller ingen Grund til at antage, at de ville det — vil det ikke være muligt at føre en ny Hærløve igjennem. Men deraf følger ikke, at jeg, Alt vel overveiet, og naar jeg ser paa Situationen i dens Helhed, er meget misfornøiet med, at de Herrer ere komne med deres Dagsorden, og jeg skal sige Dem hvorfor. Naar De erklære i Deres Dagsorden og endnu stærkere gennem Deres Ordspørers Udtalelser, at saa længe den nuværende Regjering sidder, er enhver Forhandling umulig, ja, naar de endog gaa videre og sige det Samme overfor enhver følgende Regjering, der ikke er